

Nathalie Pagie

Paradijsvogels

*Aruba: one happy island,
maar nu even niet*

ISBN 978-90-225-7352-5

ISBN 978-94-0230-489-3 (e-boek)

NUR 305

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara

Omslagbeeld: © Nordic Photos

Auteursfoto: © Jan Volwerk

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hij is weer niet geweest vandaag. De honger is nu nog erger dan de jeuk. Mijn maag voelt als een steen, terwijl mijn voeten en kuitten bloeden. Ik tril zo dat ik amper op de houten stoel kan blijven zitten. Toch doe ik het, even schrijven, voordat ik aan mijn avondronde begin. De gedachten op papier houden me helder. Alles moet gecontroleerd worden, in orde zijn. Het hek, de kranen, de put, het licht. Het moet kloppen, anders gaat het mis met mij. Ik zit hier al te lang, het is meer dan genoeg geweest, ik moet eruit. Naar buiten, weg uit dit donkere hol en ver weg van dit vervloekte eiland. Ik wil de wind in mijn haren, regen op mijn gezicht... vers water! Stop.

Mijn aangeleerde routines weerhouden me van de waanzin. Het duister alleen is genoeg om mesjogge van te worden, maar de honger en de jeuk maken het hier pas echt ondraaglijk. Daarom loop ik drie rondes per dag: 's ochtends, 's middags en 's avonds. Het hek, de kranen, de put, het licht. Alles moet kloppen, anders gaat het mis.

Er ontstaat een plan. Het borrelt al een tijd en probeert me te roepen, maar ik durf er niet naar te luisteren. Een plan betekent hoop en aan hoop kun je pas beginnen als je er echt klaar voor bent. Eerst moet alles goed zijn, op zijn plek. Ik moet eten, mijn oefeningen doen, aansterken. En dan misschien... Hij zal morgen wel komen. Zo lang is hij nog nooit weggebleven. Er is

vast een reden voor zijn afwezigheid. Niet dat hij me die vertelt, maar toch... Ik zal rustig blijven en vriendelijk zijn, geen verwijten maken. Maar niet overdrijven, dat wekt argwaan en hij mag niets merken. Niets.

2

Diego Martinez parkeerde zijn oude Volvo in de garage onder het pand dat algemeen bekendstond als de Fabriek. Het grijze betonblok telde vijf verdiepingen, waarvan de bovenste twee waren toebedeeld aan de redactie en vormgeving van *De Dageraad*, het dagblad waarbij hij nu bijna negen jaar zijn boterham verdiende. In die periode had Diego – begin veertig, half latino, atletisch gebouwd en een kort lontje – flink wat collega's noodgedwongen zien vertrekken. Voor een goed bevolkte redactie was geen geld meer en dus werd er op diverse divisies bezuinigd. Een handjevol overblijvers had de taak de krant te vullen. Nu zat hij niet alleen overdag, maar vaak ook 's avonds achter zijn bureau. Deze avond was daarop geen uitzondering. Op pad gaan voor een verhaal, zoals jaren geleden de dagelijkse praktijk was, deed hij bijna niet meer: te duur en te tijdrovend. Met een telefoon en een computer kon je meer doen in minder tijd; zo was het nieuwe beleid en daar hadden ze zich aan te houden. Diego vond het jammer. Door zijn avontuurlijke aard werd hij niet vrolijk van bureauwerk, veel liever trok hij eropuit. Af en toe probeerde hij er nog een interview buiten de deur uit te slepen, maar zelden werden zijn verzoeken ingewilligd. Daar baalde hij van, maar hij hield zijn mond. Hij had zijn salaris dubbel en dwars nodig, vooral sinds Yvonne en hij ruim een

jaar geleden ouders waren geworden van een tweeling: Nona en Max.

Met een klap viel de deur van de parkeergarage achter hem dicht. Diego snelde de trappen op en floot zachtjes toen hij de redactie binnenliep. Als ervaren hardloper was hij een van de weinigen van zijn collega's die niet minutenlang na-hijgde en beslist de enige die nog nooit geïrriteerd had uitgeroepen dat die 'verdomde lift' nu eindelijk eens gerepareerd moest worden.

Aan een bureau in een hoek van de enorme kantoortuin zat collega Jeffrey Arend ingespannen op zijn toetsenbord te tikken. Hij hief kort zijn arm ter begroeting naar Diego, maar haalde zijn ogen niet van het scherm. Door de pui van een glazen aquarium midden op de vloer, zag Diego vormgevers Hennie en Tobias aan het werk. Hij keek op zijn horloge, half negen. Nog drie uur voor de krant zou 'zakken' en de drukker aan de slag moest. Gewend aan deadlines, ervoer hij zelden stress voor het op tijd aanleveren van verhalen, maar toch voelde het relaxed dat hij deze avond geen werk meer had voor de krant van morgen. Deze avond wilde hij zijn overvolle inbox en agenda bijwerken; iets wat er gedurende de werkdag vaak bij inschoot. Na de avondmaaltijd was een wandeling met de tweeling in de kinderwagen vaste prik, zodat Yvonne het huis voor zichzelf had en op adem kon komen. De periode na de bevalling was haar zwaar gevallen en als ze niet af en toe alleen kon zijn, trok ze het slecht. Pas sinds een paar weken ging het beter en kreeg Diego het gevoel dat hij zijn vriendin weer terug had. Zelf was hij dol op zijn tweeling, maar ook bij hem hadden de slapeloze nachten er aardig ingehakt. Toen hij zojuist het huis verliet, lagen ze als roosjes te slapen na hun avondwandeling met papa. Hij

hoopte dat ze het volhielden tot de volgende ochtend. Een hele nacht doorslapen zou weer eens welkom zijn.

Gewoontegetrouw haalde hij een beker espresso uit de automaat, voordat hij naar zijn bureau liep. Een dieet van espresso, bananen en mueslirepen had hem de laatste maanden de energie gegeven die hij nodig had. Terwijl hij plaatsnam achter zijn computer, viel zijn oog op het bureau tegenover hem. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Zelfs na drie jaar samenwerken kon hij niet wennen aan de gigantische puinhoop waarin Tara werkte. Stapels papier, variërend van oude kranten en tijdschriften tot uitgescheurde artikelen en losse memo's, bedekten het bureau. Ze lieten naast een monsterlijke vaas met droogbloemen, een dozijn sigarettenpakjes (voor een snelle rookpauze op het balkon) en een stel bokshandschoenen slechts ruimte voor haar toetsenbord. Zelfs voor een beker koffie was geen plaats.

Diego grinnikte toen hij terugdacht aan haar eerste werkdag. De kennismaking was niet bepaald soepel verlopen. Benno had Tara aan hem voorgesteld als zijn nieuwe collega en was meteen weer doorgelopen. Zwijgend was ze voor hem blijven staan: tenger, zwarte kistjes, skinny jeans, capuchontrui, kort rood haar, en opvallend donkere ogen. Geen alle-daags type. Een jaar of dertig, schatte hij, tien jaar jonger dan hij zelf was. Het meeste trof hem haar blik. Brutaal, nee, onbevreesd, die term schoot door zijn hoofd toen hij haar kort de hand schudde. Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. 'Welkom,' had hij gezegd, 'we zitten tegenover elkaar, ik hoop dat het uitzicht je bevalt.' Zonder hem nog maar een blik waardig te gunnen, was ze achter haar bureau gaan zitten, had ze de computer opgestart en was aan het werk gegaan. Twee weken later gaf hij haar een voorzichtig

compliment voor een artikel dat die dag in de krant stond. Daarna waren korte gesprekjes mogelijk. Na drie jaar samenwerking wist Diego wat voor vlees hij in de kuip had. Tara was een eigenzinnig type dat haar eigen koers volgde, dat als het op zaken aankwam altijd het naadje van de kous wilde weten en zich door niemand iets liet vertellen. Stuk voor stuk eigenschappen die haar een verdomd goede journalist maakten.

Hoewel ze beiden het liefst alleen werkten, hadden ze in de afgelopen jaren een aantal artikelen samen geschreven. Onthullende verhalen, waarvoor ze lovende kritieken ontvingen. Benno had hen zelfs een keer bij zich geroepen om te vertellen hoe belangrijk hun werk was voor het voortbestaan van de krant. Tara had kort geknikt en was weer weggelopen, terwijl hij zelf het moment aangreep om salarisverhoging te vragen. Benno mompelde dat hij daarover moest nadenken, maar was er later nooit meer op teruggekomen. Alsof Tara zijn stemming voorvoelde, stond er bij terugkomst op zijn bureau een beker dampende espresso te wachten. Haar manier om te laten blijken dat hij oké was.

3

Ze wist zeker dat haar knokkels bloedden en toch weigerde ze op te geven. De leenhandschoenen van de sportschool waren te groot, waardoor haar handen te veel speling hadden en elke klap die ze uitdeelde moest bekopen met een pijn-scheut. De bel voor de derde ronde had echter nog niet geklonken en voortijds stoppen was geen optie. Met gebogen hoofd en haar ogen tot spleetjes samengeknepen, loerde ze naar haar tegenstander. Julia was lang, een stuk steviger en ze droeg haar donkere haren in dreadlocks die ze had samengebonden in een staart. Ze boksten vaker tegen elkaar en waren aan elkaar gewaagd. Julia had het voordeel van haar lengte en gewicht, terwijl Tara sneller was en verrassend goed kon incasseren. Hoewel Julia dat wist, frustreerde het haar telkens weer als Tara weigerde neer te gaan na een rake klap. Als een irritante vlieg bleef ze om haar tegenstander heen dartelen, stootjes uitdelend, om haar uit de tent te lokken en te laten aanvallen. Als dat lukte, en Julia met kracht een hoek probeerde uit te delen, dook Tara onder haar en stootte ze met haar volle gewicht op Julia's nieren. Die truc werkte meestal, maar vanavond zat het niet mee.

Tara baalde dat ze haar eigen handschoenen op haar werk had laten liggen en liep na drie rondes en een gelijke stand met een onbevredigd gevoel de ring uit. Haar knokkels had-

den verzorging nodig, maar ze was haar energie nog niet kwijt. Met een verbeterd trek om haar mond liep ze naar de boksbal die in de hoek aan het plafond was bevestigd. Geconcentreerd tikte ze het ding van zich af, twee keer links, twee keer rechts, steeds sneller, totdat het zweet van haar lichaam droop en de pijn in haar handen niet meer te harden was. Pas toen stopte ze en vroeg ze Leo de handschoenen uit te trekken. Die vertrok geen spier toen hij haar bebloede handen zag en vroeg haar de handschoenen uit te spoelen voordat ze naar huis ging. Ze knikte, pakte ze van hem over en trok zich terug in de dameskleedkamers. Onder de kraan spoelde ze haar handen af. Ze klemde haar kaken opeen en bedacht met spijt dat haar handen zouden opzwellen. Dat zou de komende weken last tijdens het typen worden. In de spiegel inspecteerde ze haar gezicht. Julia had haar niet geraakt vandaag, maar bij haar slaap boven haar rechteroor waren de contouren van een beurse plek nog zichtbaar. Een paar weken geleden had ze geweigerd haar hoofdbescherming te dragen en ging ze knock-out toen Julia haar met een rechtse directe neer maaide. Sindsdien eiste Leo dat de bok-sers steevast bescherming droegen, anders kwamen ze zijn sportschool niet meer in.

Ze controleerde of de deur van de kleedkamer goed op slot zat en stapte onder de douche. Tegelijk met het warme water daalde er een rust over haar neer. Ze ademde diep in en genoot van de beloning die de douche haar na een stevige wekelijkse training bood. Vaker trainen was onmogelijk. Als ze niet tot 's avonds laat op de redactie zat, werkte ze wel thuis een verhaal uit. Een keer in de week bezocht ze Leo's sportschool en ramde ze de opgebouwde spanning van zich af. Dat werkte als een tierelier, haar laatste epileptische aan-

val was al maanden geleden. In haar puberteit was het bijna elke week raak geweest. Er hoefde maar iets te gebeuren, of ze viel om en lag te schokken op de grond. Het duurde meestal een paar minuten, daarna kon ze weer door, alsof er niets gebeurd was. Waarom ze deze aandoening had, bleef ook voor de artsen een raadsel. In de loop der tijd was duidelijk geworden dat de aanvallen toenamen naarmate de spanning in haar lichaam zich opbouwde.

Ze draaide de kraan dicht en wilde de handdoek van het haakje aan de muur pakken, toen een beweging in de hoek haar aandacht trok. Pijsnel draaide ze zich om, haar vuisten in bescherming voor zich. Maar er was niemand, de kleedkamer was leeg. Ze staaarde naar de deurklink en kon zweren dat die zojuist bewogen had. Alsof iemand probeerde binnen te komen. Zonder haar blik van de deur af te wenden, trok ze de handdoek van het haakje en sloeg die om zich heen. Het zou haar niet verbazen als het Leo was geweest, ze vertrouwde hem voor geen meter. Al vanaf de eerste keer dat ze de sportschool binnenstapte, had hij zijn kleine kraalogen over haar ranke lichaam laten glijden en daar was hij niet meer mee opgehouden. Zolang het bij kijken bleef, zou ze zich niet door hem laten tegenhouden. Bovendien was het de enige sportschool in haar wijk. Hij lag op vijf minuten lopen van haar appartement. Huub moest al te vaak alleen thuisblijven. Als ze niet op haar werk was, probeerde ze zo veel mogelijk tijd met hem door te brengen.

Even later stond ze buiten. Ze huiverde en sloeg haar lange sjaal nog een keer extra om haar hals. De lente was net begonnen en dat kon je overdag al merken, maar in de vroege ochtend en 's avonds was het nog guur. Ze stak een sigaret op en koos de kortste route: door de winkelstraat, waar de geu-

ren van kroketten, falafel en shoarma haar neus prikkelden, over het plein met de nu verlaten speeltoestellen, naar het lage flatgebouw waar ze woonde.

Al voor ze de deur van haar appartement opende, hoorde ze de klap waarmee Huub zich ertegenaan wierp. Ze lachte om zijn enthousiasme, duwde met moeite de deur open en liet zich uitgebreid begroeten. Drie jaar geleden, toen ze werk vond bij de krant en naar deze stad verhuisde, had ze Huub uit het asiel gehaald. Ze had opgezien tegen de eenzaamheid die een nieuwe stad zonder vrienden met zich mee kon brengen. Net als nu had de rottweiler haar in het asiel met speels enthousiasme begroet en dat maakte de keuze makkelijk: ze nam hem mee naar huis. Met Huub ging alles vanzelf. Ze kon hem vertrouwen, het maakte hem niet uit hoe ze eruitzag en ze hoefde er nooit over na te denken hoe ze zich in zijn buurt moest gedragen om geen weerstand op te roepen. Dat was bij de meeste mensen anders. Bij mensen had ze geleerd afstand te bewaren en te varen op haar eigen kompas. Dat kon eenzaam zijn, maar met Huub erbij voelde ze zich meestal niet alleen.